

La Teatrul Național se repetă piesa Un anotimp fără nume de Sorana Coroamă Stanca, apărută în revista „Teatrul” nr. 9/1983. Regia : Sandu Manu.

ADELA MĂRCULESCU

Din nou trei generații. Trei generații de femei aducând, fiecare, prin personalitatea ei distinctă, fiorul epocii căreia îi aparține, respectiv trecutul, prezentul și viitorul. Paula I, Paula II, Paula III. În continuu dialog, înțesat de controverse, dar susținut de o profundă capacitate de înțelegere, dincolo de timp și de spațiu. Un anotimp fără nume. Individualizate parcă simbolic, într-o bătălie pentru dragoste, pentru viață. Și s-ar părea că în această confruntare agonică (în sensul dat de vechii greci), nici un personaj nu vrea să piardă, deși nici unul nu câștigă.

Punct de răscruce al celor trei generații, Paula II este cea care, purtând povara luptei pentru Existență a celei dintâi Paule, receptivându-i mesajul spiritual, simte cu neliniște datoria de a transmite totul Paulei a treia, pe nu se știe ce orbită, pe nu se știe ce lungime de undă. Și Paula II trebuie s-o găsească.

Preluând mesajul umanist al mării literaturi de teatru, pe tonul persiflant, comic, lacrimogen, spumos, al comediei românești din epoca ei de glorie, dintre cele două războaie mondiale, piesa Soranei

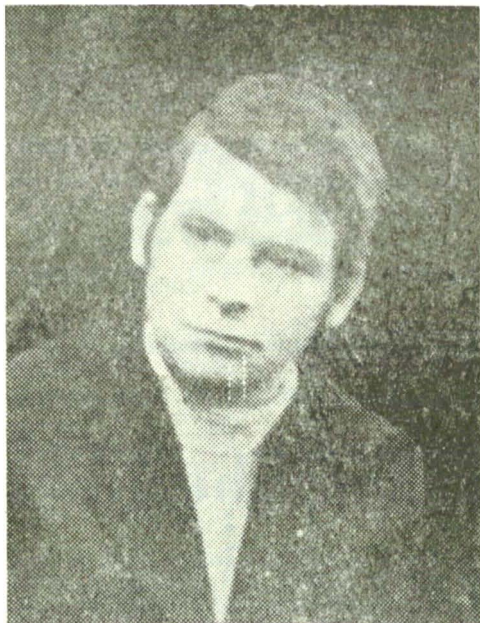
Coroamă Stanca este scrisă însă cu adevărat voinicește, cu caracter adevărat bărbătesc, sugerind răspunsuri la întrebări nepuse și presupunând întrebările la răspunsuri date răspicat. Bucurie îndoită pentru semnătura acestor rînduri întîlnirea cu o autoare care scrie despre femei dar nu pentru femei, nu sufragetă ridicolă sau stîrnind repulsie, ci înțelegînd în profunzime menirea ei de femeie ; întîlnirea mult dorită și mult așteptată cu regizoarea Sanda Manu, modernă și romantică, profundă și unduioasă, catifelate hățuri într-o mîină de fier.

EUGENIA MACI

În contextul piesei, dintre toate personajele, Paula I are viața cea mai implinită. Chiar dacă n-ar fi trăit în vremurile tulburi ale celui de-al doilea război mondial, ardența cu care își consumă existența i-ar fi marcat evoluția. Paula și Toni sînt oameni care „nu pot fugi” ei nu pot fugi de dragoste, nu pot fugi de suferință, nu pot fugi de viață.

Scris într-un limbaj frust, specific vîrstei fragede a personajului, rolul este generos, el oferă treceri de la o stare la alta interesante pentru un actor.

Paula și Toni reprezintă, cred, zona cea mai luminoasă a piesei ; deși trăiesc foarte puțin, în scurtul răstimp al trecerii lor prin lume iubesc, se sacrifică, procrează și mor cu sentimentul că și-au îm-

V I I T O R U L R O L

plinit menirea. Iubesc foarte mult acest personaj, deși mă tem de el (de altfel, mă tem de toate rolurile pe care le încep), pentru că este mai tot timpul ca o flăcărie, pentru că are forța, intensitatea trăirii, puritatea, candoarea unui om ieșit din comun.

TRAIAN STĂNESCU

Piesa Soranei Coroamă Stanca (deocamdată îi spunem **Un anotimp fără nume**) este de o factură cu totul specială; tratează despre dragoste, despre împliniri, despre neîmpliniri, despre renunțări, despre viață — toate acestea privesc dintr-un unghi aparte, nou, așa spune. Unghiul unei scriitoare (care este reputată regizoare Sorana Coroamă Stanca) cu o vastă experiență de viață, cu o vastă experiență de teatru.

Ca să trezim interesul pentru viitoarea premieră a Teatrului Național ar trebui, poate, să povestesc piesa. O piesă nu se povestește însă, ea trebuie văzută. Despre personajul meu? Un medic, chirurg, foarte bine cotate profesional, primește câteva lovituri „sub centură”. Neavând pentru moment tăria să le suporte, să treacă peste ele, vrea să renunțe la profesie, mai bine zis la specialitatea lui de chirurg. Cum își va rezolva problemele profesionale, veți vedea. Pe plan sentimental: este îndrăgostit de o fostă celebritate sportivă, actualmente antrenorează federală; îl iubeste și ea. Cred însă că nu se iubesc în același timp și la aceeași temperatură.

Precum se vede, scheletul personajului e bun, solid. Rămâne ca eu să-l îmbrac, să-i dau viață scenică. Deocamdată, caut. Cum, în ce fel, e o taină a mea. Și, vorba regretatului mare actor care a fost Emil Botta — dacă admitem că meseria de actor e o taină, atunci taină să rămână.

De Sanda Manu mă leagă multe și îndrăgite roluri. Sanda Manu e una dintre regiioanele care au harul lucrului cu actorii. Fiind și profesoară la Institut, își continuă astfel munca pedagogică. Alături de Adela Mărculescu, Victor Moldovan, Eugenia Maci, Claudiu Bleonț, Sanda Manu a adus în distribuție un grup de studenți din anul II, cărora le-a oferit șansa de a-și face ucenicia. Sper că unii dintre ei ne vor fi, peste ani, colegi. Cred în reușita acestui spectacol.

VICTOR MOLDOVAN

Viitorul meu rol e Samuilă din piesa **Un anotimp fără nume** de Sorana Coroamă Stanca. Premiera piesei va coincide, probabil, cu luna în care împlinesc 60 de ani de viață și 40 de ani de teatru. Deși Samuilă e un nemernic, mă bucur că îl voi juca. Personajele negative jucate până acum mi-au adus noroc și mi-au plăcut. Am început cu Eric Birling din **Inspectorul de poliție** de J. B. Priestley,

Maria MARIN

(Continuare la p. 82)

blou dintr-o piesă cu douăsprezece tablouri, trebuie să te gîndești la întregul operei scenice.

E drept, actorul gîndește într-un fel anume, regizorul vede altfel, în perspectiva imaginii finale. Soarta unui spectacol e desigur disputată. Dar dacă ideile converg, dacă regizorul și interpretii sînt pe același drum, dacă merg spre același țel, atunci sînt șanse de reușită.

— În ce raporturi sinteți cu presa, critica teatrală vă influențează în vreun fel?

— Îmi vine în minte iar maestrul Calboreanu, care, întrebându-l cum îl ajută critica dramatică pe actor, a făcut doar: „Eh!”. La insistențele reporterului, a mai adăugat: „Parcă a spus cineva că este o armă ascuțită care nu taie... Pe Grigore Manolescu, douăzeci de ani l-a sfîcîl un gazetar. Despre Manolescu se mai aude cîte ceva...” Sînt indiferent la critici, și asta pentru că tonul ireverențios mă deranjează. Da, admit, un actor poate fi prost într-un rol. Dar „Poți să negi un lucru fără a fi obligat să-l murdărești” — cum spunea un personaj al lui Camus, Scipio din *Caligula*. Nu cred în obiecțiile criticilor. Pentru că eu pot să-mi argumentez fiecare atitudine, fiecare inflexi-

une a vocii. Pentru că rolul l-am gîndit și regîndit de-atîtea ori. Și nimeni nu știe mai bine decît mine cîte lucruri (începînd cu reducerile de text) trebuie să suplinesc eu, ca actor... Și apoi, ce pot să mai spun dacă un mare cronicar, un cronicar altfel de talent, scria cam așa: „X — de lemn, de iască și puțin cam... porumbel, alături de blonda, explozivă și inexpresivă Y...”

Chipul, răsfrînt în oglinzile măsușelor de machiaj, îi devine brusc impenetrabil. Se ridică și-și aprinde a nu știu cîta țigară... Înțeleg — ora promisă s-a scurs. Urmează ceasul de răgaz înainte de intrarea în scenă... Mulțumesc, cu toate că multe întrebări au rămas nerostite și multe răspunsuri nu le-am aflat, și părăsesc cabina gîndindu-mă la o viitoare întîlnire cu cel care — iată — poate fi un interlocutor ideal. Chiar și pentru un... „biet” cronicar! Care altă ambiție n-are decît să depună o cît mai fidelă mărturie despre cei ce sînt oglinda vremii lor...

**Convorbire realizată de
Irina COROIU**

(Continuare de la p. 73)

la Naționalul clujean. Ajuns la București, regretatul Moni Ghelerter, văzîndu-mă în fața teatrului, mi-a spus: „Ești cel venit de la Cluj? Pun Dangaard, am nevoie de-o stîlpitură (maestrul graseia) și m-am gîndit la dumneata”. Am jucat Albert Bohn din *Cei din Dangaard* de Andersen Nexø alături de marea noastră artistă Aura Buzescu, într-o distribuție de zile mari: Eliza Petrăchescu, Ion Manu, Emil Botta, Marietta Anca, Silvia Dumitrescu-Timică, Emanoil Petruț ș.a. A urmat Curley din *Oameni și șoareci* în regia celui care a fost profesorul Alexandru Finți; Fouquier-Tinville din *Danton* de

Camil Petrescu, sub direcția de scenă a lui Horea Popescu; Teneia din *A treia țeară* de Sorescu, regia Sanda Manu. Toate rolurile astea mi-au plăcut mult și le-am jucat în sute de reprezentații. Acum îl voi interpreta pe Samuilă, un tip, cum spuneam, abject, un tip a cărui existență se bazează pe vînzare-cumpărare; un ardelean care a trăit în prima sa tinerețe în America, unde a cîștigat bani buni într-o bandă de pistolari; întors în țară, face avere, crede că poate cumpăra orice, dar vine războiul, apoi anul de cotitură...

Lucrez într-un colectiv talentat, iubim piesa, ne conduce Sanda Manu, sub îndrumarea căreia îmi place mult să lucrez. Sper să iasă bine...